

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **Mgr. et Mgr. M. K., Ph.D.**
zastoupeného advokátkou Mgr. Romanou Petrovou
sídlem Štefánikova 244/18a, 742 21 Kopřivnice

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 31363/2018 ze dne 18. 4. 2018

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje č. j. MSK 31363/2018 ze dne 18. 4. 2018 a rozhodnutí Městského úřadu Kopřivnice č. j. 52009/2016/PšeJa, ze dne 20. 12. 2017, se **zrušují** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky Mgr. Romany Petrové, sídlem Štefánikova 244/18a, 742 21 Kopřivnice.

Odůvodnění:

- Žalobce se žalobou, doručenou soudu dne 20. 6. 2018, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2018, č. j. MSK 31363/2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kopřivnice, odboru stavebního řádu, územního plánování a památkové péče (dále jen „MěÚ v Kopřivnici“), ze dne 20. 12. 2017, č. j. 52009/2016/PšeJa, který zamítl žádost žalobce o povolení změny stavby „Novostavba RD, garáž, el. přípojka NN, přípojka vody, kanalizační přípojka, plynová přípojka, sjezd na MK a zpevněné plochy“ před jejím dokončením ze dne 9. 12. 2015 na pozemcích parc. č. X a X v katastrálním území Štramberk (dále jen „stavba“) spočívající v prodloužení lhůty k dokončení stavby povolené rozhodnutím Městského úřadu Štramberk, oddělení stavebního úřadu, silničního hospodářství a dopravy, životního prostředí (dále jen „MěÚ ve Štramberku“), ze dne 20. 7. 2006, č. j. SÚ 1120/06-330/lo (dále jen „stavební povolení“). MěÚ v Kopřivnici dospěl k závěru, že stavba nebyla zahájena v době platnosti stavebního povolení, právo na realizaci stavby zaniklo, a proto již nelze lhůtu k dokončení stavby prodloužit.
- Žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, a to jak z důvodu nesprávného hmotněprávního posouzení věci, tak i z důvodu procesních pochybení v průběhu řízení. Žalobce především vytýkal žalovanému, že postupoval nesprávně, když nerespektoval předchozí rozhodnutí správního orgánu o prodloužení lhůty k dokončení stavby a prováděl vlastní hodnocení toho, zda je vydané stavební povolení platné, tedy, zda byla stavba v období od 9. 8. 2006 do 9. 8. 2008 zahájena. Zamítavému rozhodnutí MěÚ v Kopřivnici totiž předcházela dvě rozhodnutí MěÚ ve Štramberku, kterými byla lhůta k dokončení stavby prodloužena a v rámci kterých se MěÚ ve Štramberku již zabýval otázkou platnosti stavebního povolení, resp. okamžikem zahájení stavby. Na tato rozhodnutí je třeba nahlížet jako na rozhodnutí správná a zákonná a postup žalovaného, který v pořadí třetí žádost o prodloužení lhůty k dokončení stavby zamítl, je tak v rozporu se zásadou presumpce správnosti a zákonnosti správních aktů a zásadou legitimního očekávání, neboť záležitost žalobce, který nabyl právo dokončit stavbu v dobré víře, nebyla správními orgány posuzována shodně či obdobně jako v minulosti. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v dezinterpretaci obsahu správního spisu a vytýkal žalovanému, že se dostatečně nevypořádal s jeho námitkami týkajícími se jednak provedených stavebních prací, kdy se omezil pouze na konstatování, že částečné vykopání základů a provedení kameninového zásypu nejsou zahájením stavby, nevypořádal se s jeho námitkami ohledně ověřování autenticity faktury vystavené D. S. a dále se rovněž nevypořádal s námitkou žalobce ohledně věrohodnosti svědkyně Ing. arch.

M. J. Žalobce dále rozporoval závěr žalovaného, že procesní vady při postupu MěÚ v Kopřivnici týkající se kontrolních prohlídek a při provádění důkazu výsledkem svědka neměly vliv na zákonnost rozhodnutí a dále žalovanému vytýkal, že nesprávně jako nedůvodnou vyhodnotil jeho námitku týkající se vadného postupu MěÚ v Kopřivnici v případě provádění svědecké výpovědi svědka P. S.

3. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou a navrhl její zamítnutí. K žalobním námitkám žalobce předně uvedl, že zásada presumpce správnosti a zákonnosti správních aktů byla respektována. Skutečnost, že předchozí žádosti o prodloužení termínu k dokončení stavby nebyly zamítnuty, automaticky neznamená, že vydané stavební povolení bylo platné. Žalovaný je povinen zkoumat, zda vydané stavební povolení nepozbylo platnosti v každém řízení o prodloužení termínu k dokončení stavby, jestliže se tedy MěÚ v Kopřivnici platností stavebního povolení zabýval i v tomto případě, postupoval správně. K námitce žalobce ohledně dezinterpretace správního spisu uvedl, že tyto okolnosti nemohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí, postup žalovaného při konstatování spisu a hodnocení skutečnosti nebyl vadný ani nezákonný. K námitce žalobce ohledně nabytí práva dokončit stavbu v dobré víře uvedl, že dle ust. § 118 ve spojení s ust. § 115 odst. 4 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v rozhodném znění (dále jen „stavební zákon“), není dobrá víra žalobce relevantním důvodem pro vydání rozhodnutí o dalším prodloužení termínu k dokončení stavby v případě, že stavební povolení není platné. K procesním vadám v řízení žalovaný uvedl, že tyto nemohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí za situace, kdy bylo prokázáno, že stavební povolení pozbylo platnosti. K zahájení stavby částečným vykopáním základů a provedením kameninového zásypu uvedl, že MěÚ v Kopřivnici se v odůvodnění napadeného rozhodnutí otázkou zahájení stavby podrobně zabýval, žalovaný se s jeho závěry ztotožnil a je to naopak žalobce, kdo své závěry o jednoznačném zahájení prací v době platnosti stavebního povolení neprokázal.
4. Krajský soud po ověření, že jsou splněny veškeré procesní podmínky řízení, přezkoumal v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci rozhodl při splnění podmínek uvedených v ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
5. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že MěÚ ve Štramberku vydal dne 20. 7. 2006 stavební povolení, č. j. SÚ 1120/06-330/Lo, kterým povolil předmětnou stavbu s tím, že stavba bude dokončena do 36 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 9. 8. 2006. Dne 27. 5. 2009 vydal MěÚ ve Štramberku rozhodnutí, č. j. SÚ 727/09/Lo, kterým k žádosti tehdejších stavebníků prodloužil lhůtu k dokončení stavby do 9. 8. 2012. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 18. 6. 2009. Následně dne 29. 7. 2013 vydal MěÚ ve Štramberku rozhodnutí, č. j. SÚ-1637/2013-ML, kterým již k žádosti žalobce znovu prodloužil lhůtu k dokončení stavby, a to do 31. 12. 2015. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 30. 7. 2013. Dne 9. 12. 2015 podal žalobce u MěÚ ve Štramberku žádost o opětovné prodloužení lhůty k dokončení stavby. MěÚ v Kopřivnici, jakožto orgán státní památkové péče, podal dne 16. 12. 2015 podnět MěÚ ve Štramberku s tím, že v rámci terénního šetření dne 15. 12. 2015 zjistil provádění terénních úprav na pozemku p. č. X v kat. území Štramberk (dále jen „dotčený pozemek“), které jsou z hlediska státní památkové péče neakceptovatelné. MěÚ ve Štramberku provedl místní šetření a zjistil, že na dotčeném pozemku byla provedena skryvka zeminy pro provedení

základů v rozporu se zákonem, neboť tehdejší stavebníci ve lhůtě 24 měsíců od právní moci stavebního povolení nepodali žádost o jeho prodloužení. Dopisem ze dne 18. 12. 2015 MěÚ ve Štramberku žalobci a dotčeným orgánům oznámil zahájení řízení o změně stavby před jejím dokončením a vyzval dotčené orgány k uplatnění závazných stanovisek a účastníky k uplatnění námitek, popř. důkazů ve lhůtě 10 dnů od doručení oznámení. Podáním ze dne 21. 12. 2015, č. j. 63346/2015/RaA, vyjádřil MěÚ v Kopřivnici, jakožto orgán státní památkové péče, zásadní nesouhlas s prodloužením lhůty k dokončení stavby, neboť prováděné terénní úpravy nelze akceptovat. Město Štramberk, správa majetku města, rozvoje a investic, uplatnilo dne 21. 12. 2015 námitku proti povolení změny stavby před jejím dokončením spočívající v nicotnosti oznámení o zahájení řízení. Dne 7. 1. 2016 se MěÚ v Kopřivnici vyjádřil k dotčenému pozemku z hlediska souladu se záměry územního plánování tak, že na tomto pozemku nelze povolit stavbu nového objektu, neboť celý dotčený pozemek leží v území s archeologickými nálezy II. kategorie. Dne 11. 1. 2016 podalo Město Štramberk, správa majetku města, rozvoje a investic vyjádření s požadavkem, aby stavebník dodržoval platný územní plán ze dne 31. 7. 2013. MěÚ ve Štramberku nařídil ve věci ústní jednání a místní šetření na den 12. 1. 2016 a 20. 1. 2016. Z těchto jednání byl vyhotoven protokol a prohlášení svědků, původních stavebníků. Žalobce se podáním ze dne 17. 1. 2016 k věci vyjádřil tak, že poukazoval na platné stavební povolení a navazující rozhodnutí MěÚ ve Štramberku o prodloužení lhůty k dokončení stavby, ve kterých stavební úřad nevyjádřil žádnou pochybnost o platnosti stavebního povolení. MěÚ ve Štramberku rozhodnutím ze dne 9. 2. 2016, č. j. MEST/SÚ/502/2016/JB žádost žalobce o změně stavby před jejím dokončením zamítl s odůvodněním, že stavební povolení pozbylo platnosti, protože stavba nebyla zahájena v termínu a předchozí rozhodnutí, kterými byla prodloužena lhůta k dokončení stavby, byla vydána v rozporu se zákonem. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 25. 2. 2016 odvolání a z podnětu jeho odvolání žalovaný rozhodnutí zrušil a věc vrátil MěÚ ve Štramberku k novému projednání, z důvodu absence řádného odůvodnění, které založilo nepřezkoumatelnost rozhodnutí a z důvodu procesních vad v průběhu řízení (rozhodnutí ze dne 8. 6. 2016, č. j. MSK55691/2016). Následně žalovaný usnesením ze dne 7. 10. 2016, č. j. MSK 122025/2016, pověřil provedením řízení MěÚ v Kopřivnici, a to z důvodu podjatosti Ing. arch. M. J. MěÚ v Kopřivnici nařídil ve věci celkem 3 ústní jednání s možností ohledání na místě, a to dne 8. 2. 2017, 21. 6. 2017 a 20. 9. 2017. Z jednání byly pořízeny protokoly, ve kterých je uvedeno, že MěÚ v Kopřivnici musí provést potřebná zjištění, zda došlo k zahájení prací, neboť ve spise vedeném MěÚ ve Štramberku nebyl o provedení takového zjištění žádný záznam a z dostupných leteckých snímků, pořízených od roku 2006, není patrné, že by na pozemku probíhaly jakékoli stavební práce směřující k výstavbě. K jednáním současně předvolal svědky s cílem zjistit, zda stavba byla zahájena, resp. zda bylo započato s pracemi v době platnosti stavebního povolení. Dopisem ze dne 11. 7. 2017 MěÚ v Kopřivnici požádal Finanční úřad v Kopřivnici o přezkoumání pravosti kopie faktury založené žalobcem do spisu, která má dokládat započetí stavebních prací na dotčeném pozemku. Ve věci rozhodl MěÚ v Kopřivnici rozhodnutím ze dne 20. 12. 2017, č. j. 52009/2016/PšeJa, tak, že žádost žalobce ze dne 9. 12. 2015 o prodloužení lhůty k dokončení stavby zamítl. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že stavba nebyla zahájena v době platnosti stavebního povolení a nelze tudíž rozhodnout o změně této stavby před dokončením. Byly provedeny přípravné práce, ale tyto nemohou být považovány za zahájení stavby. Pokud žalobce namítal, že v minulosti byla vydána dvě rozhodnutí MěÚ ve Štramberku o prodloužení lhůty k dokončení stavby, pak vydaná rozhodnutí nejsou důkazem toho, že stavba byla

zahájena a není zřejmé, zda vůbec byla v těchto řízeních prověřována platnost stavebního povolení. MěÚ v Kopřivnici uzavřel, že předchozí praxe MěÚ ve Štramberku nebyla v souladu se zákonem, neboť v současné době je po provedeném dokazování postaveno na jisto, že stavba zahájena nebyla. Žalobce podal proti rozhodnutí MěÚ v Kopřivnici dne 12. 1. 2018 ve znění doplnění ze dne 25. 1. 2018 odvolání, které bylo napadeným rozhodnutím žalovaného zamítnuto. Námitky žalobce žalovaný posoudil jako nedůvodné a ztotožnil se závěry MěÚ v Kopřivnici, tedy, že stavba nebyla zahájena v době platnosti stavebního povolení a předchozí rozhodnutí o prodloužení lhůty k dokončení stavby byla vydána v rozporu s právními předpisy.

6. Dle ust. § 115 odst. 4 stavebního zákona, v rozhodném znění, pozbývá stavební povolení platnosti, jestliže stavba nebyla zahájena do 2 let ode dne, kdy nabylo právní moci. Dobu platnosti stavebního povolení může stavební úřad prodloužit na odůvodněnou žádost stavebníka podanou před jejím uplynutím. Podáním žádosti se staví běh lhůty platnosti stavebního povolení. Na řízení o prodloužení lhůty platnosti stavebního povolení se vztahují přiměřeně ustanovení o stavebním řízení. Stavební povolení pozbývá platnosti též dnem, kdy stavební úřad obdrží oznámení stavebníka o tom, že od provedení svého záměru upouští; to neplatí, jestliže stavba již byla zahájena.
7. Dle ust. § 118 odst. 1 stavebního zákona, v rozhodném znění, je stavebník povinen provádět stavbu v souladu s jejím povolením vydaným podle tohoto zákona. Za povolení stavby se považuje souhlas stavebního úřadu s provedením ohlášeného stavebního záměru podle § 106, stavební povolení podle § 115, veřejnoprávní smlouva podle § 116, oznámení stavebního záměru s certifikátem autorizovaného inspektora podle § 117, společné povolení, opakované stavební povolení nebo dodatečné povolení stavby podle § 129, územní rozhodnutí, ve kterém stavební úřad podle § 78 odst. 6 stanovil, že k provedení stavby nebude vyžadovat ohlášení, územní rozhodnutí nebo veřejnoprávní smlouva podle § 78a anebo územní souhlas u stavebních záměrů podle § 103. Změnu stavby před jejím dokončením lze povolit před zahájením stavby nebo v průběhu provádění stavby.
8. Dle ust. § 118 odst. 3 stavebního zákona, v rozhodném znění, může stavební úřad na žádost stavebníka nebo jeho právního nástupce povolit změnu stavby před jejím dokončením. Žádost obsahuje kromě obecných náležitostí popis změn a jejich porovnání s povolením stavby a s ověřenou projektovou dokumentací. K žádosti připojí projektovou dokumentaci změn stavby, popřípadě kopii ověřené projektové dokumentace, do které projektant vyznačí navrhované změny. Žádost o změnu stavby před dokončením stavební úřad projedná s účastníky stavebního řízení a dotčenými orgány v rozsahu, v jakém se změna přímo dotýká práv účastníků stavebního řízení, jakož i zájmů chráněných zvláštními právními předpisy. Na řízení a povolení změny stavby před dokončením se vztahují přiměřeně ustanovení o stavebním řízení.
9. V přezkoumávaném správním rozhodnutí žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí MěÚ v Kopřivnici, který zamítl žádost žalobce (v pořadí třetí) o povolení změny stavby před jejím dokončením, spočívající v prodloužení lhůty k dokončení stavby, neboť právo na realizaci stavby zaniklo v důsledku nezahájení stavby ve lhůtě. Podstatou projednávané věci je dle krajského soudu otázka, zda byl správní orgán v řízení o žádosti žalobce o prodloužení termínu k dokončení stavby z roku 2015 oprávněn zkoumat platnost vydaného stavebního povolení, resp., zda byl oprávněn zkoumat, zda stavba byla v období dvou let od právní moci stavebního povolení zahájena, a to za situace, kdy

stavební povolení bylo vydáno v roce 2006 a v roce 2009 a 2013 již bylo o prodloužení lhůty k dokončení stavby správním orgánem rozhodováno.

10. Krajský soud považuje za nezbytné předně poukázat na zásadu presumpce správnosti správních aktů, která je základním atributem demokratického právního státu stejně jako princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci. Zásada presumpce správnosti správních aktů znamená, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej, nebo, je-li nicotný. Po celou dobu své existence až do svého eventuálního zrušení vyvolává správní akt právní následky, zakládá práva a povinnosti. Princip dobré víry působí bezprostředně v rovině subjektivního základního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2008, č. j. 6 As 66/2007-94, příp. také rozsudek uvedeného soudu ze dne 7. 9. 2017, č. j. 3 Azs 91/2016-46).
11. Žalobce namítá, že žalovaný postupoval nesprávně, když nerespektoval předchozí rozhodnutí správního orgánu o prodloužení lhůty k dokončení stavby a prováděl vlastní hodnocení toho, zda je vydané stavební povolení platné, tedy, zda byla stavba v období od 9. 8. 2006 do 9. 8. 2008 zahájena. Krajský soud se s touto námitkou zcela ztotožňuje. Jak totiž vyplývá ze shora citovaných ustanovení stavebního zákona, změnu stavby před jejím dokončením lze povolit pouze za předpokladu, že stavební povolení nepozbylo platnosti, jinak je nutno požádat o vydání nového stavebního povolení. Otázka platnosti stavebního povolení je vymezena v ust. § 115 odst. 4 stavebního zákona, podle nějž pozbývá stavební povolení platnosti, jestliže stavba nebyla zahájena do 2 let ode dne, kdy stavební povolení nabylo právní moci. Z uvedeného vyplývá, že MěÚ ve Štamberku se tak v rámci posuzování podmínek pro vyhovění žádosti o povolení změny stavby před jejím dokončením podaných jak předchozími vlastníky nemovitosti, tak žalobcem, musel nejprve zabývat tím, zda je stavební povolení stále platné, tedy zda stavebník započal stavbu ve lhůtě dle ust. § 115 odst. 4 stavebního zákona. Jinými slovy, jestliže MěÚ ve Štamberku vyhověl žádosti o změnu stavby před dokončením, vyplývá z jeho rozhodnutí implicitně závěr, že stavba byla zahájena.
12. Není tedy přípustný postup správního orgánu prvního stupně, potažmo žalovaného, kteří se v řízení o v pořadí třetí žádosti o prodloužení termínu k dokončení stavby opětovně zabývali dříve již vyřešenou otázkou zahájení stavby, resp. platnosti stavebního povolení. Jestliže tedy MěÚ ve Štamberku vydal dne 27. 5. 2009 a dne 29. 7. 2013 rozhodnutí, kterými prodloužil lhůtu k dokončení stavby a neshledal žádné nedostatky, přičemž dle zákonných ustanovení se musel zabývat otázkou platnosti stavebního povolení a obě tato rozhodnutí nebyla v předepsaných řízeních zrušena, popřípadě prohlášena za nicotné, bylo v projednávaném řízení nutno vycházet z principu presumpce správnosti těchto rozhodnutí, tedy, žádost žalobce bylo nutno posuzovat s přihlédnutím k tomu, že stavba zahájena byla a stavební povolení nepozbylo platnosti.
13. Pokud tedy správní orgán nerespektoval předchozí rozhodnutí o prodloužení termínu k dokončení stavby, v odůvodnění svého rozhodnutí je prohlásil za nezákonná a sám prováděl rozsáhlé dokazování k otázce, zda stavba zahájena byla či nikoli, kdy k tomu došlo a jaké stavební činnosti byly provedeny, v jakém rozsahu a kým, pak tato činnost přesáhla rozsah zjištění potřebných skutečností pro rozhodnutí o žádosti žalobce. Nelze se tak ztotožnit s argumentací žalovaného, že zásada presumpce správnosti a zákonnosti

správních aktů byla v řízení respektována, jestliže se správní orgán v řízení o v pořadí třetí žádosti o prodloužení termínu k dokončení stavby zabýval otázkou zahájení stavby.

14. Pokud se týče námitky žalobce, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zásadou legitimního očekávání, považuje krajský soud za potřebné posoudit, zda správní praxe MěÚ Štramberk předcházející žádosti žalobce ústící až v napadené rozhodnutí, představuje takovou praxi, která může k založení legitimního očekávání vést.
15. Co přesně tvoří správní praxi vymezil Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, publ. pod č. 1915/2009 Sb. NSS: *„Správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Jen taková správní praxe je doplněním psaného práva a je způsobilá modifikovat pravidla obsažená v právní normě.“* K povaze otázky vzniku legitimního očekávání se rozšířený senát vyjádřil tak, že *„to, zda mohlo vzniknout legitimní očekávání, je pak zcela evidentně otázkou skutkovou. Určit, zda existovalo určité očekávání a zda takové očekávání bylo legitimní, vyžaduje zjišťovat mnoho skutečností. Jasná (pochybnosti nevzbuzující) slova zákona samozřejmě předčí (překonají) jakékoliv očekávání, ať už vzniklo jakkoliv. Rovněž ohlášení relevantní změny praxe vylučuje veškeré očekávání založené na předchozích postupech.“* Závěry rozšířeného senátu aplikoval šestý senát Nejvyššího správního soudu v navazujícím rozsudku ze dne 24. 2. 2010, č. j. 6 Ads 88/2006 - 159, publ. pod č. 2059/2010 Sb. NSS. V bodě 51 soud uvedl podmínky, za kterých je důvěra ve správní praxi chráněna: *„Jako skutkový základ pro ochranu oprávněné důvěry ve správním právu [doktrína] vyžaduje: a) existenci podkladu pro oprávněnou důvěru, jímž chápe v první řadě správní akt, dále pak předběžné opatření, veřejnoprávní smlouvu, příslib správního orgánu, informaci, či jiná faktická jednání správního orgánu, b) vědomí existence tohoto podkladu u adresáta, který se domáhá ochrany své oprávněné důvěry, c) již existující využití oprávněné důvěry ve smyslu již učiněné dispozice (ochrana oprávněného očekávání je totiž chápána primárně jako ochrana v dobré víře učiněných dispozic, nikoliv zamýšlená dispozice), a konečně d) kauzální nexus mezi výše uvedenými body. Vedle toho pak je namísto podle německého pojetí při splnění tohoto skutkového základu zkoumat ochranyhodnost takové důvěry, a to s ohledem na dva komponenty - jednak s ohledem na, zkráceně řečeno, míru „spoluzavinění“ adresáta správního jednání na tom, že je toto jednání nutno změnit, jednak s ohledem na již známé vážení zájmů státu a případných třetích osob.“*
16. Optikou těchto závěrů je třeba přisvědčit žalobci, že správní praxe MěÚ ve Štramberku, který vícekrát vyhověl obsahem shodné žádosti o prodloužení termínu k dokončení stavby, mohla u žalobce oprávněně vzbudit legitimní očekávání shodného postupu při dalších žádostech, zejména pak právě v otázce posouzení zahájení stavby, resp. platnosti stavebního povolení, neboť tato skutečnost předchozími rozhodnutími správních orgánů zpochybňována nebyla. Tedy, žalovaný a správní orgán prvního stupně nejenže nedodrželi zásadu presumpce správních aktů, ale postupovali také v rozporu se zásadou legitimního očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“).
17. Z výše uvedených důvodů krajský soud shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí pro nezákonnost dle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Jelikož důvody, pro které přistoupil krajský soud ke zrušení napadeného rozhodnutí platí shodně pro rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, zrušil krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 3 s. ř. s. také rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a zároveň dle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. věc

vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude správní orgán vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení při závěru o tom, že předmětná stavba zahájena byla a že vydané stavební povolení bylo ke dni podání žádosti žalobcem platné, bude na správních orgánech pečlivě zvážet, zda a v jakém rozsahu bude nezbytné provádět ve věci dokazování a k jakým skutečnostem. Správní orgány přitom budou postupovat v souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřené v § 3 správního řádu, tedy tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonů s požadavky dle § 2 správního řádu. Přistoupí-li správní orgány k provádění dokazování, budou bedlivě ctít práva všech dotčených osob ve smyslu § 7 správního řádu a postupovat v souladu s právními předpisy.

18. Krajský soud na závěr dodává, že vzhledem k tomu, že shledal důvodnou žalobní námitku nezákonnosti rozhodnutí z důvodu nerespektování zásady presumpce správnosti správních aktů a zásady legitimního očekávání, nezabýval se již pro nadbytečnost dalšími žalobními námitkami směřujícími do vadného procesního postupu správních orgánů.
19. Žalobce byl v řízení procesně úspěšný, a proto mu krajský soud přiznal dle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení sestávající ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a dále z nákladů právního zastoupení advokátem za 2 honorovatelné úkony právní služby (příprava a převzetí věci a seps žaloby) po 3 100 Kč dle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“), 2 x paušální náhrady hotových výdajů advokáta po 300 Kč dle ust. § 13 odst. 3 AT, 21% DPH z těchto částek dle ust. § 57 odst. 2 s. ř. s. ve výši 1 428 Kč, celkem tedy 11 228 Kč. Soud uložil žalovanému zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení dle ust. § 64 s. ř. s. ve spojení s ust. § 149 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) k rukám advokátky, která žalobce v řízení zastupovala.
20. Lhůtu k plnění náhrady nákladů řízení určil krajský soud s ohledem na odlišný okamžik nabytí právní moci prvostupňových rozhodnutí dle o. s. ř. a s. ř. s. na 30 dnů od právní moci rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s. ř. s., ust. § 159 a ust. § 160 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 8. ledna 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu